

Parno Graszt in KIT Tropentheater  
3 October 2004

... Waar Romano Drom in hun afsluiting, tot opwinding van het publiek, twee dames het podium op krijgen voor een zigeunerdans (waarvan één de Hongaarse office manager van Hongarije aan Zee is), lukt het Parno Graszt in hun laatste nummer een hele dansende menigte bij elkaar te krijgen, waardoor het podium wel een dorpsplein lijkt vol uitgelaten feestgangers. Bij Parno Graszt is geen tijd voor polijsten: vanaf de eerste minuut word je meegesleurd in een aanstekelijk swingend muziektijntje. Je vingers willen knippen op de maat van de slaggitaren, je voeten willen meedansen met de twee kleurrijk geklede vrouwelijke bandleiden, je stem wil meedoen met de ‘mondbas’.

Eigenlijk is het helemaal geen muziek om bij te zitten. Parno Graszt knalt het ene feestnummer na het andere eruit, zonder ook maar één langzaam nummer. Het samenspel van de maar liefst acht artiesten is volmaakt, en toch blijft de formatie spontaan en naturel. Dit roma-dorpsorkest uit het boerengehucht Paszab is een nieuwe sensatie, hun kleurrijke presentatie en no-nonsense bruiloftsmuziek stralen een ongecompliceerdheid uit die veel meer weet te betoveren dan het in het zwart geklede Romano Drom. Grappig detail is dat een van de vrouwelijke bandleiden tussen de nummers door in plaats van een bekertje water een flesje bier naar de mond brengt. Spontaan lijken ook de momenten dat de bandleiden hun instrument af en toe neerleggen en zich ontpoppen tot formidabele dansers.

Parno Graszt betekent Wit Paard en na het concert voel ik me alsof er een wild muzikaal paard over me heen gegaloppeerd is. Het is opvallend dat er geen momenten van bezinning waren ingelast in het repertoire. “Dat werkt niet bij het Nederlandse publiek. We zijn al vaker in het Westen geweest en we weten ons steeds beter aan te passen. We spelen nu geen hallgató’s meer, het publiek wil gewoon lekkere nummers horen.”, licht István Németh toe, de mondbas- en melkbussspeler, na afloop van het concert. Het valt niet te ontkennen dat Parno Graszt’s concept werkt, maar laten we hopen dat in het vervolg ook de theaterzalen zich aanpassen: een dorpsplein in plaats van klapstoeltjes.

Pablo Irizarri van Suchtelen